

De doop van John Kershaw

door hemzelf beschreven

Ik werd groot gebracht onder de afgescheiden groep die zich de Independenten noemde, zodat al mijn prilste gevoelens van verbondenheid met deze mensen waren. De instelling van de doop die ik geleerd had te geloven was die van de besprenging van jonge zuigelingen.

Nadat mijn neef mijn vaderlijk huis verlaten had, begon hij de kapel van de Baptisten te Rochdale te bezoeken, en ik hoorde dat hij en enkele anderen zouden gedoopt worden door onderdompeling. Gedreven door nieuwsgierigheid, en door een gevoel van verbondenheid aan mijn familielid, ging ik kijken hoe de bediening ervan uitgevoerd zou worden. Ik kwam daar vroeg genoeg aan en had een plaats waar ik alles kon zien waarvoor men bijeen gekomen was.

Meneer Littlewood preekte over de inzet van de doop en bewees dat de gelovigen het geschikte onderwerp zijn en dat onderdompeling de schriftuurlijke manier was om de doop te bedienen. Hij was een kundig verdediger van de leer, ofschoon hetgeen hij zei niet het minste effect op mijn gemoed had tot overtuiging van de juistheid ervan. Na de preek verliet hij de preekstoel en men zong een gezang. Ondertussen werd mijn geest vervuld met vrees. De dienaar en de dopelingen kwamen uit de consistorie, en terwijl zij bij de rand van het water stonden sprak de dienaar een kort woord. Zij dan, zoals eens Filippus en de kamerling, daalden af in het water, en 'hij doopte hen in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes' (Matth. 28:19.) Terwijl ik daar zat en toekeek, werd ik diep getroffen. Ik dacht bij mijzelf: 'Dit is de Bijbelse doop.' Ik dacht aan Johannes die te Enon doopte, vlakbij Salim, omdat daar veel water was, en aan Jezus, Die door Johannes in de rivier de Jordaan gedoopt werd.

Vanaf toen werd ik een overtuigd Baptist, en niets dat ik ooit hierna gehoord of gelezen had tegen deze opvatting van de doop, heeft er in minst niet toe geleid om mij ervan af te keren, maar het heeft mijn geest eerder in de waarheid van deze leerstelling bevestigd. De argumenten die naar voren gebracht worden ter onderbouwing van de besprenging van jonge kinderen, zijn naar mijn mening gegrond op een veronderstelling. Deze veronderstelling heeft men uit een indirect bewijs gehaald; men veronderstelt namelijk dat er kinderen in die huisgezinnen waren die in de tijd van de apostelen gedoopt werden zonder een 'Alzo spreekt de HEERE' als grond. Een vriend deed mij Wilsons 'Schriftuurlijke handleiding voor de doop' aan de hand, die er grotelijks toe leidde om mijn geest in de waarheid ervan te funderen en te bevestigen. Ik weet dat het van God is, niet alleen omdat het voorschrift zo duidelijk in de Schriften is geopenbaard, maar omdat ik zelf ondervonden heb dat het 'het antwoord van een goede consciëntie voor God, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden' (1 Petrus 4:2) is. Ook heb ik zovele keren tijdens de bediening van de doop aan anderen, de heilige en gezegende tegenwoordigheid van mijn Meester gevoeld. Op vele momenten heb ik de zegen van de Heere waargenomen, terwijl de doop aan anderen van Zijn volk bediend werd, die net als ik toeschouwers waren. Dus laten mensen, en zelfs Gods volk en dienaren van Jezus Christus, zeggen wat zij hier tegenin zouden kunnen brengen; niets van deze dingen beweegt mij. Terwijl ik deze autobiografische verhandeling schrijf, is het niet mijn vakgebied om een verdediging van de doopinstelling te schrijven. Dit is gedaan door veel bekwaamere handen dan die van mij, en op een manier die nooit kan worden omvergeworpen.

Bij een zekere gelegenheid, ik was toen in Londen, moest ik tien mensen dopen. Een paar dagen voordat het dopen zou plaatsvinden, ontmoette ik een oude christenvriend. Terwijl wij elkaar de hand schudden, zei hij: 'Ik hoor dat je gaat dopen voordat je de stad verlaat.' Ik vertelde hem dat ik dat van plan was. 'En, ga je nu de doden of de levenden dopen?' Ik keek hem aan en was voor een ogenblik behoorlijk verbaasd over die vraag. Maar ik antwoordde: 'Meneer, ik geloof dat ik zowel de doden als de levenden ga dopen. Zij die dood zijn aan de wet door het lichaam van Christus, en ook aan alle hoop op redding door hun werken van gerechtigheid, naar dat zij de waarheid van Paulus' woorden hebben ondervonden: 'En zonder de wet zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven.' Ook zijn zij naar ik geloof levend, omdat zij gezegend zijn met een goede en levendige hoop en langs de weg van genade deel hebben aan Christus, door een geloofsleven te leiden gefundeerd op de Zoon van God, Die hen liefhad en Zichzelf voor hen overgegeven heeft.' Hij riep uit: 'Ga voort, mijn vriend, met het dopen van zowel de doden als de levenden, en de Heere heeft beloofd met je te zijn, en zegene je' (Matth.28:19-20). Niemand heeft een Schriftuurlijk recht om met Christus begraven te worden in de doop behalve zij die dood zijn, want gewoonlijk wordt niemand begraven dan

de dode. 'Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.'

Bij een andere gelegenheid werd een dopeling bevraagd op zijn aanstaande doop. Hij gaf 'rekenschap van de hoop die in hem was met zachtmoedigheid en vreeze' en sprak van zijn begeerte om het Lam te volgen waar Het ook maar heen zou gaan, en van zijn liefde voor Christus om Zijn geboden te houden door te buigen voor de scepter van Koning Jezus en in Zijn Naam gedoopt te worden. Ik zei: 'Denk je enigszins beter te worden als je gedoopt zal zijn?' Hij antwoordde: 'Ja, ik geloof van wel, want het houdt me al zolang bezig, en mijn geweten heeft mij ervan beschuldigd, dat ik het veronachtzaamde. Men zegt dat het 'het antwoord van een goed geweten voor God is, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden'. Als ik gedoopt word en dit geniet, zal ik beter zijn (voor wat mijn gevoelens betreft) dan ik voor twee of drie jaar geleden ben geweest.' Wij waren zeer verheugd met de oprechtheid en eenvoud van de opmerkingen van deze man.

De doop stelt het plechtige, ontzagwekkende en overweldigende lijden ten toon van Hem Die zei, 'Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe word Ik geperst totdat het volbracht zij!' In de hof van Gethsémané bood Hij weerstand tot bloedens toe, strijdende tegen de zonde, al gaande in de grootheid van Zijn kracht. In de wijnpers van de brandende toorn van de almachtige God vanwege de zonden van Zijn volk, bezoedelde Hij Zijn kleding, zodat Hij bekleed werd met een in bloed gedompelde mantel, en Zijn Naam is het Woord van God. De besprenkeling van een paar druppels water op het gezicht is een zwak teken van het overweldigende lijden van Christus en de 'geopende fontein voor het huis van David en voor de inwoners van Jeruzalem tegen de zonde en tegen de onreinheid.'

De onderdompeling van het lichaam in het water is verreweg het meest Schriftuurlijke, krachtige en treffende teken van het lijden van Hem van Wie de dichter zo lieflijk en plechtig zingt:

*'Uw lichaam geslagen, Jezus, het Uwe,
en gewassen in haar eigen bloed,
terwijl alles aan de Goddelijke toorn werd blootgesteld,
de heerlijke Lijder doorstond.'*

Het is een grote gunst om Christus en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden te kennen. En zoals in het bevel van de doop en van de maaltijd des Heeren, aan Zijn dood gelijkvormig gemaakt te worden. Nadat de liefde van Christus in mijn hart was uitgestort, en als één van Zijn schapen Zijn stem tot mij hoorde zeggen: 'Indien gij Mij liefhebt, houd Mijn geboden' (Joh. 14.)

Ik was in principe een Baptist vanaf het ogenblik dat ik de doop zoals hierboven genoemd, bediend zag. Nu voelde ik het mijn plicht en voorrecht mijn Heere en Meester te volgen in die plechtige inzet.

De negen personen die gescheiden waren van de kerk in Town Meadows, onder de pastorale zorg van de heer Littlewood, stemden ermee in tot een gemeente te worden gevormd. Hoewel mijn hart en ziel meer waren verenigd met hen en de heer Gadsby dan met de heer Littlewood en de mensen die bij hem bleven - ik hield toch veel van hen en het voelde ook als een beproeving hen en de plaats waar ik had gedacht te worden begraven te verlaten -, besloot ik mij bij hun kleine gemeenschap te voegen. Zij waren mijn intiemste metgezellen. Ik bezocht hun bijeenkomsten, om ons te beraden welke stappen we zouden nemen. Er waren verscheidene mensen die nog niet gedoopt waren, maar die wel met ons verenigd wilden worden. Daarom werd er een speciale ontmoeting belegd om hun ervaringen te horen. De Heere bracht het op mijn gemoed dat ik deze moest bezoeken. Ik had wat deze zaak aanging, veel zielsoefeningen. Mijn vader was er behoorlijk tegen; niet dat hij tegen de inzet zelf was, maar het betrof mijn jeugdige leeftijd. Omdat ik nog geen zeventien jaar was, vreesde hij dat ik door zondige lusten en vermaken afgetrokken zou worden, en wenste hij dat ik het zou uitstellen totdat ik ouder zou zijn. Wat hij zei had het gewenste effect, daar ik in zekere mate mijn eigen zwakheid kende. Ik was al eerder in zonde gevallen, zodat ik zeer terneergeslagen werd als ik dacht aan mijn doop en het me bij de gemeente voegen. Ik zag dat het overeenkomstig Gods Woord was, en ik wist dat de Heere grote dingen voor mijn ziel gedaan had, waarover ik verblijd was. Ook had ik Hem lief, en het was in mijn hart Hem te eren en te gehoorzamen door onder Zijn scepter te buigen en de inzettingen van Zijn huis bij te wonen.

De dag kwam waarop de ervaringen van hen die zich bij de gemeente wensten te voegen gehoord zouden worden. De gevoelens van mijn ziel waren dusdanig dat ik niet weg kon blijven. Voordat ik zou gaan, ging ik een schuur in om te bidden of de Heere met mij wilde gaan. Ik vroeg of als het Zijn gezegende wil was dat ik me bij Zijn gemeente en volk zou voegen, Hij dan bij mij zou zijn om mij voor het kwaad te bewaren en ervan af te houden. Zodat ik geen smaad over Zijn zaak zou brengen, waarvan Hij wist dat dat mij nader aan het hart lag dan vader of moeder, of zelfs mijn eigen leven.

Ik vond de vrienden bijeen. De bijeenkomst begon met zingen en een gebed tot het grote Hoofd van de Kerk om Zijn zegen, om voor ons te zorgen als een volk dat één wilde zijn in kerkelijke broederschap. Tegelijk met de rest die gedoopt moest worden, gaf ik rekenschap van de hoop die in mij was met zachtmoedigheid en vreze, maar had niet de vrijheid die ik verwachtte om te verklaren wat de Heere aan mijn ziel gedaan had. De vrienden stemden overeen ons te ontvangen, maar zeiden dat de heer Gadsby die de doop zou bedienen ons wenste te horen in het verhalen van Gods bedelingen aan onze zielen. Wij zouden hem daarom ontmoeten op een zeker, voor dat doel afgesproken, tijdstip. Ik beefde bij de gedachte om gehoord te worden door zo'n voortreffelijke man.

Toen het moment gekomen was, bracht hij een voorganger mee vanuit Londen [mogelijk Jonathan Franklin], die ook wenste te horen wat wij hadden te verhalen. Mijn beurt kwam. Zoals Efraïm, begon ik bevend te spreken; maar het behaagde de Heere genadiglijk om in mijn ziel te schijnen en op het pad waarin Hij mij geleid had, zodat ik een aangename vrijheid en verruiming van hart ondervond om de dingen te verhalen waarin de Heere mij had onderwezen. Toen ik klaar was, stelde de heer Gadsby mij verscheidene vragen over de leerstukken der genade, en mijn gedachten betreffende de ordinantiën van Gods huis, de doop en des Heeren avondmaal. Ik herinner mij goed de laatste vraag, die als volgt luidde: 'John, je bent erg jong, en je zult blootgesteld worden aan vele strikken en verzoekingingen. Denk je dat je staande kunt blijven, en geen smaad op jezelf en de zaak van God en de waarheid zult brengen?' Ik antwoordde: 'Ja, de Heere beschermt mij en zorgt voor mij, zoals Paulus zei: 'Ik vermag alle dingen door Christus Die mij krachten geeft.' Hij glimlachte, en zei tegen zijn Londense vriend: 'Heb je nog iets te vragen aan deze jongen?' Deze antwoordde: 'Nee, er is al het belangrijke in hem dat men kan begeren. Ik ben er geheel van overtuigd dat het goede werk der genade in zijn ziel begonnen is.'

Op woensdag 24 mei 1809, in de week van Pinksteren, was het de aangewezen dag om te dopen en de gemeente te stichten. Terwijl we geen kapel of doopbassin hadden, kwam de vraag naar boven waar de doop bediend moest worden. Een van de vrienden, een boer, zei dat hij een beekje had, dat door een van zijn landerijen liep en dat door ons voor dat doel gebruikt kon worden. Hier ging men mee akkoord. Toen de bestemde dag gekomen was, waren bijna tweeduizend mensen vergaderd. Belijders en onkerkelijken waren bijeengekomen getuige te zijn van de inzetting van de doop door onderdompeling. De heer Gadsby stond op de oever van het reservoir, dat als een soort van galerij diende, waar velen zaten, met het grote gros mensen voor hem in het veld. Hij preekte uit Joh. 5:39: 'Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben: en die zijn het die van Mij getuigen.' Op die tijd was hij ongeveer 35 jaar oud en de kracht van zijn stem was zodanig dat het geluid ervan bijna een mijl verderop te horen was, maar waar de woorden dan niet herkend konden worden. Na de preek doopte hij zes personen. Het uur erna ontmoetten we elkaar in de boerderij, werden als gemeente gevormd, en namen deel aan des Heeren avondmaal. Dit was gelijk aan de apostolische gewoonte, toen de gemeenten in particuliere huizen bijeenkwamen om brood te breken en te bidden.

Ik heb een zoete en plechtige herinnering aan de dag waarop vijftien zielen op deze manier verenigd werden. Allemaal zijn zij al lang geleden heengegaan behalve ikzelf. Sinds die dag heb ik veel veranderingen gezien, maar, door de hulp van God die ik heb mogen ontvangen, ga ik nog steeds voort. 'Loof de HEERE, o mijn ziel, want Hij heeft wonderen onder ons verricht.' Drie gemeenten zijn uit ons voortgekomen. In elk afzonderlijk geval heb ik hen opgericht, met wederzijds goedvinden van onze gemeente, en het is gedaan voor de verdere voortgang van het Evangelie, dat 'Sions koorden lang gemaakt en haar pinnen er vast ingestoken zouden mogen worden'. Wij hebben ook tot op dit moment (1866) door de dood, 170 leden moeten schrappen. Velen van hen hebben een gezegend testament achtergelaten, namelijk dat zij in de Heere stierven. Ongeveer hetzelfde aantal bleef over als lid [d.i.: leden die aan des Heeren avondmaal deelnemen].